

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יח סיון תשס"ח שבת - ירושלים 7:12 תל-אביב 7:28 חיפה 7:21 מוצ"ש - ירושלים 8:30 תל-אביב 8:33 חיפה 8:35

פרשת שלח

"אל תתחבר לרשע"

להתרחק מאנשי רשע, שלא להיות מושפע ממעשיהם ודרכם הרעה!

נלמד מהפסוק: "ויקרא משה להושע בן נון יהושע" (פרק יג-טז)

וכתב רש"י (מהמד"ר): התפלל עליו י"ה יושיעך מעצת מרגלים. וכן בפסוק "ויעלו בנגב ויבא עד חברון" (יג-כב) דרשו חז"ל בגמרא (סוטה לד): "ויבואו" מיבעי ליה? אמר רבא, מלמד שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות והתפלל שינצל מעצת מרגלים. נמצאנו למדים, כי אף האדם הגדול ביותר, חושש מהשפעה השלילית של סביבתו. ולכן התפלל משה על יהושע, ולכן פרש כלב, והתפלל על קברי אבות שינצל מעצת המרגלים. ואם כך בגדולי עולם, על אחת כמה וכמה בכל אדם.

עד היכן מגעת כוחה של השפעת הסביבה ניתן ללמוד מדבריו של השל"ה הק' (מסכת תמיד פרק נר מצוה) וכה כתב: "כשיהיו שכני האדם היושבים עמו מתפללים בכוונה, יקל עליו לכוון ליבו גם הוא. אך כשיהיו יושבין אצלו אנשי לצון מתפללים שלא בכוונה, יקשה גם עליו לכוון. ועל זה נאמר בגמרא (סוכה נו:): אוי לרשע ואוי לשכנו. וכן אמרו חז"ל (אבות פ"א מ"ז) הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע".

ומביא השל"ה מש"כ רבי יהודה החסיד ז"ל (ספ"ח סימן תשעב) בזה"ל: "צריך האדם שהוא ירא שמים, כשמתפלל לא יעמוד ולא ישב בתפלה אצל רשע, שכשעומד רשע בתפלה, מהרהר בהרהורים רעים ושכינה מתרחקת ממנו ומעלים עיניו ממנו, ככתוב (ישעיה אטו) "ובפרשכם כפיכם אעלים עני". ויהושע הוחרך שערו עם צדקיה ואחאב".

החפץ חיים (בספרו נדחי ישראל) מונה מספר סיבות למצב שבו קיום מצוות התורה רפה מאד בזמננו ויש שעוברים על מצוות התורה בשאט נפש וכו' ואחת הסיבות הנפוצות היא שמצוי לו לאדם כזה לראות בכל יום הרבה אנשים ממכריו ורעיו מאנשי עירו שקיום מצוות התורה הפקר בעיניהם, ועל כן מסיתו היצר לאמר, לא אני יחיד בדבר זה ומה שיהיה עם אנשי העיר כן יהיה עמדי.

ועליו לדעת - כותב החפץ חיים - שאסור לו להסתכל על חברים לשום דבר רע אפילו אם הם רבים, וכמו שנרמז ע"ז בתורה דכתיב "לא תהיה אחרי רבים לרעות" ואין עצה מחברים רעים כאלה, רק להתרחק מהם בכל היכולת שלא לילך עמיהם כדי שלא יבוא לספר עמהם ולהתמיד בישיבתם ולעשות כמעשיהם.

על מה צריך לזעוק?...

סיפר החפץ חיים: מעשה שאירע בוולוז'ין כאשר אחד ה"משכילים" מסר את ספריו לכורך. טעה הכורך וכרך לו חומש עם - להבדיל - ספר חול רוסי, בכריכה אחת. כשהתפרסם הדבר רעה כל העיירה: היתכן כדבר הנורא הזה?! כזה חילול הקודש?! ביקשו אז רבים להחרים את הכורך על העוול הנורא שעשה...

כששמע על כך הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל הגיב ואמר: "איני מבין על מה הזעקה! הלא יש פתרון פשוט לבעיה: תולשים בהנף יד את הכריכה ומפרידים את שני הספרים ואזי חוזר המצב לקדמותו".

ואולם - הוסיף רבי חיים - מדוע לא קמה קול זעקה ולא סוערות הרוחות כאשר מכניסים אנשים לראשם דברי תורה, יחד עם השכלה ואפיקורסות בחדא מחתא, הרי זו כריכה שאי אפשר להפרידה. חילול קודש כזה חמור הוא עשרת מונים...
עפ"י הח"ח - חיינו ופעלו

פחד ומורא מהשפעה רעה

הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל היה נזהר מאד מראיות אסורות. הוא נזהר שלא להביט על רשעים ושלא לבוא במגע איתם. פעם ראה את קרוב משפחתו כשהוא מדבר עם בחור פורק עול והצטער על כך מאד, עד שמרוב צער נטרד כל כך שכמעט לא אכל באותו יום מחששו שמא יושפע קרוב משפחתו מאותו רשע. הרב הדומה למלאך

ברכת מזל טוב חמה ולבכית

למעלת ידידנו עורך העלון איש אשר רוח בו, ספרא רבא, מוכה הרבים בתיקון המדות הרב יצחק בן אהרן שליט"א ולמשפחתו הנכבדה לדגל שמחת נישואי, המופלג בתורה יר"ש ומדות טובות מבחירי ישיבת כנסת יצחק - קריית ספר ר' חיים זי"ו עב"ג מרת ברכה תח"י כמשפחת קופשיץ חמפוארה בורא עולם בקנין השלם זה הבנין יזכו לרוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח מתוך שמחה וכל טוב לתפארת המשפחות הרגולות
כ"ב (ס) (א) ו' (ג) ז'
מערכת "איש לרעהו"

שלא לדבר לשון הרע ושלא להוציא שם רע על זולתו!

נלמד מהפסוק: "וינסו אותי זה עשר פעמים" (פרק יד-כב).

ואמרו חז"ל: בא וראה כמה גדול כח של לשון הרע. מנלן? ממרגלים. ומה המוציא שם רע על עצים ואבנים כן. המוציא שם רע על חברו על אחת כמה וכמה (ערכין שם). וצ"ב: אם הוציאו שם רע רק על עצים ואבנים מדוע נענשו בעונש כה חמור? אלא משום שיש בהוצאת שם רע, חסרון נוסף, שמגונה את מעשה השי"ת. ובמיוחד חמור הדבר כשהוא נסוב על ארץ ישראל אשר בחר בה ה' וקידשה מכל הארצות.

על מעלתה המיוחדת של ארץ ישראל ביחס לחו"ל אומר אב"י (בגמרא כתובות עה.): "וחד מינייהו עדיף כתי מינן" [=אחד מהם, מחכמי ארץ ישראל, עדיף הוא בחכמתו ובחריפותו כמו שנים מאתנו מחכמי חו"ל. והטעם הוא לפי שאוירה דארץ ישראל מחכים". מוסיף עליו רבא ואומר: "וחד מינן כי סליק להתם, עדיף כתי מינייהו" [=אחד מאיתנו מחכמי חו"ל שעולה לארץ ישראל, עולה בחכמתו כמו שניים מחכמי ארץ ישראל] ומבאר הריטב"א בטעם הדבר לפי שבעלייתו לארץ ישראל יצא מטומאת ארץ הגויים ונכנס למקום ששורה בו השכינה.

בגמרא (תענית ג.) הפליגו חז"ל במעלת שני תלמידי חכמים הלומדים בחברותא, ובחסרון של הלומד יחיד. ואמרו שם: "למה נמשלו דברי תורה כאש כמו שנאמר "הלא כה דברי כאש נאום ה'?" לומר לך, מה אש אינו דולק יחיד, אף דברי תורה אין מתקיימין ביחיד. עיי"ש.

והנה בהקדמת **היעב"ץ** (בסידורו), דן בשאלה על תלמידי חכמים הגרים בחו"ל ואינם רוצים לעלות לארץ ישראל בנימוק שבחו"ל יש להם חברותא בלימוד התורה ואילו בארץ ישראל יאלצו ללמוד לבדם. האם זו סיבה להשאר בחו"ל ולא לעלות לארץ ישראל?!

וכתב היעב"ץ, שכל החסרון הזה שאמרו חז"ל בלומד יחיד שאין דברי תורה מתקיימין אצלו, זהו דוקא בחו"ל, אבל בארץ ישראל ניתן ללמוד יחיד ובכל זאת להגיע להבנת התורה ושהתורה תתקיים בידו. משום שאוירה של ארץ ישראל מחכים כמבואר בגמרא (בבא בתרא קנח:).

דברים נפלאים כותב הגר"א **דסלר** זצ"ל (בספרו **מכתב מאליהו**) במעלתה המיוחדת של ארץ ישראל. וכה כתב: "גם בדורינו מוצאים בחינת מנוחה וביטחה נפשית בארץ ישראל יותר מבכל הארצות. בעינינו ראינו, שבשעה שבכל הארצות חרדו בשנים האחרונות מפחד מלחמת עולם חדשה, ח"ו, ורבתה המנוסה ממדינה למדינה, למקום שנראה בטוח יותר, לא יצאו מארץ ישראל אלא אוהבי תענוגות עולם הזה שחיפשו במק"ו מות אחרים. אבל מפחד מלחמה לא ברח איש, כי הפחד לא שלט בארץ ישראל ותהי לפלא, שהרי לכאורה יש לחשוש הרבה יותר בארץ ישראל מבמקומות אחרים".

"והננו רואים עוד דבר פלא: בארץ ישראל בוטחים בניסים, שנוכל לעמוד אפילו נגד ריבוי שונאינו, ואפילו כאלה שלא זכו לאור האמונה והמה תועים בדעות. אם כן בטחון זה מנין? אלא שזו היא מברכות הארץ אשר ברכה ה'.

ניצוץ של המרגלים...

פעם הגיע יהודי מארץ ישראל לביקור אצל כ"ק אדמו"ר מקרלין בעל ה"בית אהרן" זצ"ל. שאל אותו הרבי אודות החיים בארץ הקודש. פתח הלה בשבח הארץ, אך הזכיר שהיהודים בארץ סובלים רבות מהערבים שבה.

נתכרכמו פניו של הרבי למשמע הדברים והגיב: "יש בך ניצוץ של המרגלים"... נפגע האיש וקרא: "רבי! לא דיברתי סרה חלילה בשום יהודי!" **השיב** לו הרבי: גם המרגלים לא דיברו סרה ביהודי! אין לדבר סרה לא בארץ ולא ביושבי בה"...

באהלי צדיקים

"עיני ה' אלוקיך בה"...

כאשר ביקר כ"ק אדמו"ר מבויאן - רבי מרדכי שלמה זצ"ל בפעם הראשונה בארץ ישראל, קיבלו חסידיו את פניו בנמל בעיר חיפה, ומספר חסידים נכנסו עמו למכונית שנסעה לתל אביב. הנסיעה נמשכה כשעתיים, ובמשך כל אותה עת לא הוציא הרבי מפיו אף מילה, אלא הביט החוצה בעד החלון והתבונן בנוף הנשקף לעיניו.

הרהיב עוז אחד החסידים ושאל את הרבי: "למדניו רבינו מה רואים מן החלון?"

השיב לו הרבי: "הרי נאמר על ארץ ישראל 'עיני ה' אלוקיך בה מראשית שנה ועד אחרית'... (דברים יא-טז) ואם כן, ודאי שאחד כמוני ראוי לו שישתכל בה"...

דמויות הוד

"חלק בארץ ישראל - כחלק בעולם הבא"...

סיפר הגאון **רבי יחזקאל אברמסקי** זצ"ל לתלמידו: כאשר באתי להתיישב בארץ הקודש, קניתי חלקת אדמה קטנה בגליל, מפני דבריו הקדושים של ה"אבן עזרא" בפרשת וישלח על הפסוק "ויקח את חלקת השדה"..." וכתב האבן עזרא: "חלקת השדה - חלק בשדה, והזכיר זה הכתוב להודיע כי מעלה גדולה יש לארץ ישראל, מי שיש לו בה חלק חשוב הוא כחלק עולם הבא"..." עכ"ל.

והוסיף רבי יחזקאל: "אף פעם לא הייתי בגליל ולא ראיתי את החלקה שקניתי, משום שלא קניתי אותה אלא רק מפני דברי האבן עזרא הנ"ל... פנינו רבינו יחזקאל

חיבת הארץ

אהבתו של כ"ק אדמו"ר מסדיגורא - רבי אברהם יעקב פרידמן זצ"ל לארץ ישראל היתה ללא מצרים, אהבה שלא פגה ולא דעכה גם לאחר שנים רבות שישב בארץ.

פעם התאונן בפניו אחד האדמור"ים שאין הוא מרגיש בביקורו השלישי בארץ, אותה ההארה שהרגיש בביקוריו הקודמים. השיב לו האדמו"ר: "לנו יש בכל רגע ורגע של שהותינו בארץ אותה ההערה וההשתוקקות שהיו לנו ברגע הראשון שדרכו רגלינו על אדמת ארץ האבות".

ישיבתו של הרבי מסדיגורא בארץ, הביאה אותו להתעוררות ולרוממות הנפש, עד כדי כך שלא היה מוכן בשום אופן לעזוב את הארץ, אפילו כדי לבקר את חסידיו בחוץ לארץ.

כאשר היה נוסע בימי הקיץ למנוחה בהרי הכרמל. הקפיד שלא לומר שהוא נוסע לחיפה אלא שהוא נוסע להרי הכרמל, כי שם התהלך אליהו הנביא, וקדושתו חופפת על המקום.

פעם אחת בשהותו בכרמל התרגש עד מאד ואמר לחסידיו: "מה גדולה היא הזכות לצעוד באותו מקום שלאליהו הנביא הסתובב בו וקידש שם שמים בהכריזו: "ה' הוא האלוקים"!"

במחיצתם

שלא להלבין פני חברו ברבים !

נלמד מהפסוק: "כי דבר ה' בזה" (פרק טו-לא) ודרשו חז"ל בגמרא (סנהדרין צט): כי דבר ה' בזה - זה המגלה פנים בתורה... מכאן אמר רבי אליעזר המודעי, המחלל את הקדשים והמבזה את המועדות והמפר בריתו של אברהם אבינו והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה והמלבין פני חברו ברבים, אעפ"י שיש בו תורה ומעשים טובים אין לו חלק לעולם הבא.

ומפרש המדרש שמואל שכל הדברים הללו הם כפירה בהקב"ה, ובכלל אפיקורס, עליו נאמר במשנה לעיל שאין לו חלק לעוה"ב. וגם מלבין פני חברו נכלל בזה ונלמד מהפסוק כי דבר ה' בזה, שהרי מבזה את חברו ברבים ואין לך אפיקורס גדול מזה.

ואולם צריך להבין: מה שייכות ישנה לעבירה חמורה זו של ביזוי כבוד הש"ת, לביזוי כבוד חברו ברבים? ומבאר התוס' יו"ט לפי שהאדם נברא בצלם אלוקים והרי הוא דבר ה', כלומר: ענין ה' וצלמו ו"דבר" יאמר על ענין כמו "הלא דבר ה'" (שמואל א"ז).

נמצאנו למדים מדברי התוס' יו"ט, שמלבג האיסור הידוע שישנו בין אדם לחברו, שאסור לבייש ולצער את חברו, ישנו איסור נוסף המוגדר בין אדם למקום. שמה שאסור לבזות ולהלבין פני חברו ברבים הוא גם מצד ה"צלם אלוקים" שיש בו, וזה נלמד מהפסוק "כי דבר ה' בזה".

ונפקא מינה בין שני האיסורים הללו תהיה באופן שהלה מרוצה מכך שיביישוהו ברבים, מתסבר איפוא, שבכהאי גוונא מועילה מחילתו רק מצד ה"בין אדם לחברו" אך מצד האיסור לבזות את ה"צלם אלוקים" שבו, הנלמד מהפסוק "כי דבר ה' בזה" ודאי לא תועיל מחילתו, והאיסור לביישו בעינו עומד.

"שלא לבייש בת ישראל"...

סיפר הגאון רבי דוד לייבוויץ זצ"ל (בן אחיינו של החפץ חיים): יום אחד אחרי שחזר החפץ חיים מנסיעה מסויימת קרא לי והחל לספר את אשר אירע עמו בקשר לשידוכו כדלהלן:

"השידוך שעשיתי על פי בקשת אמי" - סיפר החפץ חיים - "היה ממשפחה עניה, אך מעלה גדולה היתה בה, שהייתה יראת שמים גדולה, שידוך טוב. כשחזרתי לאחר מכן לוילנא אמר לי החברותא, מה עשית? לקחת בת עניה! כמה זמן תוכל אתה להשאר בלימוד? הלא תאלץ מיד לאחר הנישואין לחפש פרנסה?"

"נוכחתי להבין שהחברותא צודק, והתיישבתי בדעתי כי עלי לעזוב את השידוך. נסעתי חזרה כדי לפייסה שתמחל לי, הרי אני עוזב שידוך... כשהגעתי לעיירה ראיתי קהל גדול באמצע הרחוב, התקרבתי למקום והבחנתי שיהודי אחר שחולה רח"ל במחלת הנפילה קיבל התקפה ונפל ברחוב, וכשחלפה ההתקפה הוא קם, ומכיון שקודם היה מוטל בבזוץ ונתלככו בגדיו, היה מאוד מבוויש מזה".

"באותו רגע הרהרתי לעצמי - אמר החפץ חיים - "הנה יש כל כך הרבה יסורים בעולם, כל כך הרבה בושות, ואם הקב"ה רוצה לבייש אדם הוא יכול לביישו בדרכים רבות כל כך. ואני כעת הולך לבייש בת ישראל שכלל אינה אשמה בזה?"

"החלטתי החלטה נחושה על אתר שאיני עוזב את השידוך וחזרתי מיד לשייבה.

פנה החפץ חיים לבן אחיינו והפטיר: "נשארתי עם השידוך, והרבנית כיבדה אותי מאוד, הסכימה לחיות בצניצום, ונתנה לי ללמוד תורה כסדר ועזרה לי".

מאיר עיני ישראל

זיכוי והטבה לרבים

ככל שירבה אדם בלימוד התורה וקיום המצוות, כן יגדל להיטיב בכך עם אנשי מקומו !

נלמד מהפסוק: "היש בה עץ אם אין" (פרק יג-כ)

ופירש רש"י: היש בה עץ - אם יש בהם אדם כשר שיגן עליהם בזכותו. ואמרו חז"ל בגמרא: הכי קאמר להו [=כך אמר להם] משה לישראל, ישנו לאותו אדם [איוב] ששנותיו כעץ ומגין על דורו כעץ (בבא בתרא טו). וכתב בעל תורה תמימה לפרש ש"עץ" הוא תואר לצדיק לפי הנדרש בגמרא (תענית כה): על הפסוק: "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה" מה אוכל טעמו מחליף, אף צדיק. וכן על הפסוק "סר צילם מעליהם... אל תראום" (יד"כ) הביא רש"י: "סר צילם" - מגינם וחזקם, כשרים שבהם מתו, איוב שהיה מגין עליהם (סוטה לח). והכלי יקר מצא רמז לכך: סר "צילם" בגימטריה "עץ".

מצינו בגמרא (חולין ז). שיש בכח הצדיקים לשלוט על הבריאה עצמה, כפי שמספור על רבי פנחס בן יאיר שביקש לעבור בנהר גינאי ואמר לנהר: "חלוק לי מימך ואעבור בך" ולא הסכים. אר"א אמר לו רבי פנחס: "אם אי אתה חולק, גוזרני עליך שלא יעברו בך מים לעולם!" מיד חלק הנהר מימיו ועבר בו.

מעתה נשאלת השאלה: אם אכן יש בכח רבי פנחס בן יאיר לפעול לקריעת מי הנהר, אם כן, במה כה גדול ועצום נס קריעת ים סוף? אלא כך ביאורם של דברים: נס קריעת ים סוף, מכיון שהיה קודם מתן תורה נחשב הוא לנס עצום, אך לאחר מתן תורה יש בכח הצדיקים עמלי התורה לעשות כן בכח תורתם משום שהטבע כפוף להם.

וכדבריו המאלפים של האור החיים הק' (בשלח יב"כז): "אכן תנאי זה הוא בכלל התנאים שהתנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה, ולעשות ככל אשר יגזרו עליהם, וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא".

התיקון של הרמח"ל

סיפר הרמח"ל ז"ל (בילקוט ידיעות האמת ח"ב) כי גילו לו מן השמים על גזירה נוראה העומדת לבוא על כמה קהילות ישראל שלא לבוא על כמה קהילות ישראל שלא המיתו עצמם באהלה של תורה. ואז עשה הרמח"ל תיקון ע"י לימוד התורה ברציפות וכך היה סדר התיקון:

קבוצה של אנשים קיבלה על עצמה, ללמוד רצוף מהבוקר עד הלילה. מיד לאחר תפילת שחרית, הלך אחד מהם למקום מיוחד, שנקבע כמקום לימודם, והחל ללמוד ללא הפוגה עד שהחליפו חברו, וכך היה מהשני לשלישי והלאה, באופן שקול התורה לא נפסק אפילו לרגע. ובעת הלימוד לא הפסיקו לשום דבר שבעולם, כמו שמתפללים תפלת שמונה עשרה. וכל אחד מהם התכוין בלימודו לזכות כלל ישראל.

בין איש לרעהו
ומי כעמך ישראל
סיפורים בני זמננו

סלחתי כדברייך

לא שוחחו על השלכותיה המפתיעות - כי אלה עדיין לא נוצרו.

* * *

'משה!'

הייתה זו אמו של משה שהתקשרה אליו. משהו בקולה היה סדוק - ותכף התברר מדוע. באותה תקופה היה נתון משה בפרק 'האיש מקדש'. הוא ציפה שעניין מסוים יסתיים בטוב, אך לפתע מודיעה לו אמו שללא סיבה הנראית לעין הכול נעצר.

הוריו של משה לא התחילו לשמוע עבורו הצעות אתמול, וגם לא שלשום. דווקא העניין המדובר עורר רושם חיובי ביותר - ולפתע הכול נמוג בעשן!

* * *

היכל הישיבה, ליל שבת קודש.

בעוד דקות ספורות ייגש החזן ויפתח בתפילת ערבית. רגע לפני כן נעמד אחד התלמידים ובקול רועד ביקש מחילה מיעקב ק ב ל עם ועדה!

משה - היה שמו של הבחור. לשבחו יאמר שלא לקח לו הרבה זמן להגיע למסקנה הנכונה. הוא החליט על אתר לבקש מחילה מיעקב למרות שזה ידרוש ממנו מחיר כבד ביותר, והקרבה עצמית אדירה. מכיוון שהוא פגע ביעקב בשיא הפרהסייה, החליט לתקן את העניין ב'תשובת-המשקל'.

קשה. קשה היה עד מאוד להיכנס לראשו של יעקב ולדעת אם הוא אכן מחל לו. ואם הוא בכלל היה מסוגל למחול, למי שהפך אותו לערבה חבוטה בפני כל חבריו. ואולי השתדל יעקב למחול לו, אך לא כל כך הצליח.

מה שקרה במציאות זה שבמשך שנה תמימה הגיעו הצעות מצוינות להוריו של משה, ונפלו בזה אחר זה. לא היה כל הסבר טבעי לתופעה המשונה.

וכאשר הצליח סוף סוף משה להתארס, הוא עמד נדהם מול לוח השנה: היה זה בדיוק שנה לאחר בקשת המחילה מיעקב.

מסיבות מובנות שמורים פרטי השולח במערכת

שולח הסיפור הבא מבקש להדגיש שהפרטים בסיפור שונו לבלו הכר "וכל מי שמקיש מהסיפור שמתפרסם על סיפור שהוא מכיר - עושה זאת על דעת עצמו בלבד".

"הסיפור התרחש לפני כשבע עשרה שנה, בהייתי בחור בן 18 בישיבה גדולה". פותח ומספר השולח. בישיבה למד בתקופתו בחור שלצורך הסיפור נקרא לו 'יעקב'.

יעקב שלנו ממש לא היה איש-תם, אלא להפך: בחור מופרע. לפי פרשנותו של שולח הסיפור, נמנעו בישיבה מלזרוק אותו "משום שהוריו היו חשובים". אך כמובן שייתכנו עוד אלף סיבות נוספות שלא להרחיק בחור מישיבה.

פעלוליו של הבחור היו 'לשם ולתפארת', ובמשך הזמן נגרם על ידו רפיון גדול בישיבה - כזו הייתה המציאות לפחות מנקודת ראותם של התלמידים. מוחו היצירתי פעל ללא הרף בתכנון פעלולים, שהמכנה המשותף שלהם היה ביטול תורה.

ביום בהיר, לאחר תעלול חמור נוסף שעולל יעקב - ואשר גרם לביטול תורה חמור בבית המדרש - התעוררו כמה בחורים מבו-גרים - 'עלטערע בחורים' - מה'קיבוץ' והחליטו לשים קץ לשהותו של יעקב בישיבה.

בראש קבוצת הבחורים הזו עמד 'משה' (שם בדוי). אותו משה "חיים" את האווירה נגד יעקב, ודרבן את לתרום עצות מועילות אשר יגרמו ליעקב לעזוב את הישיבה. ואכן: הגיעו עצות שונות ומשונות עד ש"הסנהדרין" של בחורי הקיבוץ ישב ודן "דיני נפשות". לאחר שמספר הצעות עלו וירדו, הוחלט פה אחד לפעול באופן הבא:

בלוח המודעות של הישיבה יתפרסם 'קול קורא', בה יפורטו מעשיו של יעקב ובה יתבקשו יתר התלמידים לשמור ממנו מרחק! היה ברור שצעד כה דרסטי יגרום ליעקב בושות שתאלצנה אותו לא רק לעזוב את הישיבה אלא לברוח ממנה.

תנחשו מי נבחר להוציא את המשימה לפועל? מי נבחר לשמש כ"תליין"? משה כמובן! הוא אמנם תלה רק מודעה, אך לכולם היה ברור שיחד עם המודעה הוא "תולה" גם את ראשו של יעקב. תוכן המודעה התפרסם במהירות, והישיבה נעשתה כמרחקה. התלמידים לא פסקו מלשוחח על ההתפתחות החמורה, אך הם

The Machon has begun a tax deductible philanthropic fund in the U.S. Anyone who wishes to dispose of any property, stocks, bonds, or other valuables may donate them to the Machon.

All proceeds will be distributed to bonafide charities in the States and Israel. The donor's requests for distribution will be honored. This is an investment that can only profit the donor in this world and in the next.

Kindly contact the Machon office in Jerusalem. Tel 972 2 567 18 12.